Nöid eit mede noormies sinna
sammasse pikali maha ja
nni pani ta silmad vutta kinni
ja enne ta sugu ei eranu ka
ommukve päew jo mötsa lodwe
tagat nätawale tuli, ja nüid
ilma aea wiitmada ta jälle
iki lönna poole (vändas) vutta
kuni üits kör'd kötta tühjus
teda jälle sind maha istma
ja sööma; enne aga kui ta
sööma nakas, öigas ta jälle
„Kellel kött tühi om sie tulgu
sööma!" Ja sedamaid oli ka
üiks suur möts-siga tema
manu ja nakas ka temaga söö-
ma, oli ta söönu, ütel ta:
Kui sull wahest abi waea om
sös öika minu; ja esi kadus
mötsa ära."



Noormies töus jälle üles, ja
nakas (jälle) oma tied iki suur
kiittuga edasi könma kuni
jälle lönnani kunas kött sund
ennast meele tuletama ei mund
kui noormies jälle peab kötta
sundusel maha istma, ja
sööma nakama, aga enne
öigas tema oma arinud wiist
jälle kellel kött tühi om sie
tulgu sööma!" Es lää kaua
aiga mööda sääl läits taewa
alune ütekörraga pimes, ja
noormies töst oma silma üles
ja nägi et säält üits suur
lind maha lask, tema ette
maha saien nakas ta söö-
ma; oli ta söönu, pühk ta
(lind) oma nöna ära ja ütel:
„Kui sull wahest abi waea